

aia läbbi, mis ennese siise aiasin, omma
 murre wähhendada, ja monneks aiaks
 ommast waewast ilma olla. Agga ei aitnud
 segi; — mis siis muud, kui wõtsin nou,
 ennast ärrapua, ja ei mõtlend, et sellega
 omma hädda palju suremaks weel olleksin tei-
 nud. Ja minnewal pühhapäwal piddi nou-
 tdeks sama, ja wõtsin kdie omma tasko,
 ja tahtsin ühhe metsakesseisse minna, mis ei
 olle kaugel. Läksin kirrikust siis möda,
 agga kellad hellistati, ja kirriko ukseid ollid
 lahti. Ja se kella hellistamine se läks
 minno süddamest läbbi ja mul olli õige surma-
 ahhaustus. Hakkasin käies ruttama, et ei
 piddand kellad kuulma; agga sedda ennam
 ruttasin, sedda waljominne nemmad hüü-
 sid. Tulli siis mo mele: „Ehk on wahhest
 parrem kül, kui esmalt kirriko weel lähhan;
 ehk leian sealt monne hea sanna ennesele
 tee peäle!“ ja tulin taggasi ja läksin kir-
 riko. Rahwa laulminne jo olli otsas, ja

teie, armas Õppetaja, hakkasite ärraselle-
 tamisse saanaks jo luggema: „Innimesse
 Poeg on tulnud õnsaks teggema, mis on
 ärrakaddunud!“ — ja kōhhe siis langesid
 kui somuksed mo silmade peält mahha; ja
 hakkasin wärrisema ja kartma ja isseennese
 wasto ütlema: „Ka minna ollen ärrakad-
 dunud, et ep olle minnul päästmist lota, ei
 siin egga iggaweste!“ Agga teie, armas
 Õppetaja, hakkasite Jeesusest nüüd rākima,
 ja kuida Temma armastusseis keik on otsi-
 mas, mis on ärrakaddunud, et Ta keiki
 saaks päästma ja õnsaks teggema, ja siis ka
 minno süddames sai lotus aßsuma, ja sedda
 ennam teie rāaksite, sedda selgemaks se
 mulle sai, et armas Õnnisteggia mindki
 woib ja tahhab päästa, ja kui teie Amen
 ütlesite, ma siis olin selle peäle ni julge,
 et rõmoga ma kōio läksin, kdie tullesse
 wiiskasin, pōlwele mahhalangesin ja ennast
 iggaweseks pārrandusseks omma Jōsanda